

Нападом на људски мозак до „новог светског поретка“

УДК: 355.01:355.43(73)“20”

Проф. др Светозар Радишић, пуковник

Завођењем „новог светског поретка“ условљене су значајне промене у теорији, доктринама, регулативи и пракси ратне вештине. У садашње време неоружани облици агресије доминирају и потискују оружане облике. Неокортикални рат је напад на људски мозак ради придобијања становништва нападнуте државе да интересе агресора прихвати као своје интересе. У сведимензионалној одбрани треба да се искористе сви духовни, умни и материјални потенцијали нападнутог народа.

Неоружани облици агресије су само делимично војна тема, односно, та проблематика превасходно припада цивилном делу друштва. Уосталом, оружане снаге не могу, јер немају средстава нити начина, да бране државу од економског, информатичког или, на пример, културолошког напада. Тежиште ратовања померено је у последњој деценији 20. века ка доследној примени принципа Сун Цу Вуа да је „најбоља стратегија савладати непријатеља без борбе“ и у правцу начела непобеђеног Гориношо Мусаши Мијамота, који је тврдио да се „суштинска вештина вођења рата, налази на месту где су отклоњени облаци незнања“. Наиме, савремени агресор покушава да разбије нападнуту државу изнутра а војну претњу држи у приправности, попут Дамокловог мача, као сталну претњу, или војну силу примењује, невољно, тек када неоружаним средствима не успе да оствари своје интересе. Циљ, је, у ствари, да се придобије становништво нападнуте државе за прихватање сопствених „виталних интереса“. Када освајач (агресор) тај циљ оствари на неки други начин, нема разлога да употреби силу. Осим што пропагандом привлачи људе за своје идеје, агресор чини све да се одвоје народ и војска од државе и њених организација и традиционалне цркве. Будући да настоје да присиле све државе света да прихвате наднационални начин живота, није чудно што су у америчкој војној доктрини први пут поменуте тзв. цивилне операције, „мировне операције“ и „наметање мира“, у којима војска има нову улогу, а познато је да су

Сједињене Америчке Државе потпуно милитаризоване, јер бројни цивилини подсистеми, као што су школство, наука и здравство, осим мегакапитала и војне индустрије, у функцији су припрема за рат или правдања ратова у којима непрестано учествује преостала суперсила.

Сукобе на размеђу 20. и 21. века предвидели су мислиоци попут Гуљелма Ферера, Томаса Мана, Луиђи Пирандела, Карла Сфорце,¹ Јустина Поповића, владике Николаја Велимировића, Јована Дучића, Милоша Црњанског и Николе Тесле. Предвиђајући светске ратове, због природе западне квантитативне цивилизације, која „мора да се шири“ не би ли преостале планетарне ресурсе искористила за свој прогрес, они су упозоравали свет да после Првог светског рата неће бити правог мира до коначног обрачуна. У чувеном технолошком манифесту „Светски систем“, објављеном 1900. године, Никола Тесла је предвидео Интернет и „тотални рат у којем ће учествовати сви против свих“.² Реч је о неспорном феномену да су сада снаге великих сила у непрестаном додиру, због домета софистицираног оружја велике прецизности, и да су појединци у дневној комуникацији, те да и они могу различитим „докер сценаријима“ да утичу на изазивање, ефекте и токове ратова. Ништа мање значајна одредница садашњег „информатичког доба“ јесте феномен „убрзаног историјског времена“. Наиме, научници попут руског академика Сергеја Капице предвиђају да ће се у следећих десетак година догодити више него током 20. века, у који је свет ушао без авиона а изашао из њега са компјутерима, сателитима „убицама“ и космичким платформама, односно да ће у десет следећих година „стати“ више догађаја него за све време пре 20. века. О садашњем времену француски социолог Серж Московиси, у једном интервјуу радију, рекао је новинару Емилу Ноелу: „Немамо времена да имамо времена“. Зато није чудно што је амерички сенатор Сам Нан, говорећи о људском чиниоцу као ограничавајућем елементу у руковању модерном техником, и о „јазу (не)знања“, забринуто упозорио да 1979. године 46 одсто војника примљених у оружане снаге САД није било способно да схвати намену већине тастера на командној табли у тенку.

„Нови светски поредак“

Мондијалисти, трилатералисти, наднационалисти, поседници мегакапитала усмерили су своју енергију да би решили проблем истовременог повећања броја становника и смањења планетарних ресурса луциферским пројектом названим „златна милијарда“. Такође, и подсетили су свет да није нелогично што је међу следбеницима Хелене Петровне Блавацке, Алистера Кроулија и Рона Лафајета Хабарда настала идеја о антисрпској операцији „Милосрдни анђео“.

¹ На пример, Ђовани Папини је предвидео сукоб због „неуравнотежености између материјалних средстава, с којима располаже човек, и духа с којим мора да се служи“, што је узрок већ столећног сукоба између источне и западне цивилизације (видети: Радица Богдан, *Агонија Европе*, СКЦ, Београд, 1994, стр. 326).

² Велимир Абрамовић, *Теслино схватање рата и будућност ратних процеса*, „Војно дело“, бр. 6/1996, стр. 164.

Некакав планетарни поредак је постојао увек, али су сада глобалисти у прилици да готово истовремено утичу на све светске процесе. Крајем 19. века настао је концепт спасавања планете, јер је израчунато да је њен капацитет довољан за „само“ 14 милијарди становника. Било је прорачуна да ће се, уколико се настави с увећавањем светске популације према садашњој стопи раста, око 3530. године укупна људска маса изједначити са масом Земље, а да ће 6826. године укупна људска маса бити једнака маси познатог универзума. Можда није чудно што су се у болесним мозговима креатора најновијег поретка света појавиле идеје о електромагнетном оружју, злоупотреби суперстринг поља, „апсолутном финансијском оружју“, дрогама и сиди. Велика Британија, уз САД, најангажованија је држава у креирању „новог светског поретка“ од усвајања декларације под називом Атлантска повеља, коју су на Атлантику потписали Френклин Рузвелт и Винстон Черчил 14. августа 1941, до почетка трећег миленијума. Винстон Черчил је 6. септембра 1943. позвао англофиле са Харварда (САД) у „ментално освајање света“, а садржај наведене „демократске повеље“ унесен је у Декларацију о ослобођеној Европи, коју су, 14. фебруара 1945. потписали у Јалти, Рузвелт, Черчил и Стаљин. Идеја о садашњем светском поретку настављена је и најавом „хладног рата“ у Фултону, 5. марта 1946, коју је, не случајно, изрекао неумољиви британски дипломата Винстон Черчил. Наравно, на спрегу САД и Велике Британије подсећају скоро свакодневна заједничка бомбардовања Ирака, заједнички шпијунски систем „Ешелон“ и исходишта већине секти.³ Занимљиво је да су после Винстоновог говора на Харварду настала два инструмента за увођење мондијалистичког поретка: британски институт Тејвисток, чији се експерти баве „испирањем мозга“, и америчка индустрија филмова Холивуд, која придобија људе за амерички начин живота.⁴

Својеврсна најаву новог уређивања света према критеријумима наднационалиста биле су и игрице за децу произведене у њујоршкој фирми за публикавање симулација (Simulations Publications Inc., New York). У једној од њих објављен је сценарио за разбијање СФР Југославије још 1977. године, под називом „Битка за Загреб“. Та игра личи на „Ризико“, а у њој је скоро верно предвиђено разбијање претходне Југославије и Југословенске народне армије. Објављени сценарији засновани су на стварним војним проценама, објављеним у угледном часопису „Strategy & Tactics Magazine“, а прорачуни су преузети из научних истраживања.

³ С аспекта ширења идеја секти занимљиво је сајентолошко освајање Русије. Започето је 1990. године, после неколико посета угледних Руса лондонским сајентолозима, који су се обрели у Великој Британији на позив организације „Нарконон“. С друге стране, већина секти настала је уз „благослов“ Савета за националну безбедност САД, ЦИА и Стејт департмента, у Филадельфији, Лос Анђелесу у Њујорку.

⁴ На просторима претходне Југославије први је, или међу првима, о тзв. новом светском поретку писао београдски професор др Мирослав Печујулић. Познат је његов напис *Критика концепције новог светског поретка Хенри Кисинџера*, објављен у јануарском броју часописа „Савременост“ 1975. године.

У Упсали 1978. године, у обраћању социолозима из целог света, Збигњев Бжежински је саопштио концепт „Омекшавање СФР Југославије“ и говорио о потрошачком менталитету Срба и њиховој склоности према америчким филмовима, који су од 1958. године заступљени на београдском репертоару од 90 до 100 одсто. Могућност снажног утицаја на становништво „видео је у убацивању агенција, фондација и филмова са садржајем који пласирају „American way of life“. Ипак, кључни датум у новој историји у вези с успостављањем „новог светског поретка“, јесте 18. јануар 1989. године. Тог дана су се Михаил Горбачов и Дејвид Рокфелер договорили да се подигне „гвоздена завеса“, концепт који је владао за време тзв. хладног рата, и сруши Берлински зид, симбол немачке капитулације у Другом светском рату. Тада је буквално започет процес стварања трилатералног светског поретка. Реч је о владању планетом из једног центра (још није одлучено да ли из Њујорка или Лондона).⁵ Планирано је да НАТО, за који је Манфред Вернер отворено рекао да је „инструмент за увођење новог светског поретка“, контролише војске димензионисане према документима Организације за европску безбедност и сарадњу. Сви који су истраживали документа КЕБС-а за време док је СФРЈ била чланица те организације за европску безбедност знају да су државе потписнице имале димензионисане војске (процентуално, према броју становника). И све потписнице Дејтонског споразума имају димензионисане војске тако да никада не могу обезбедити однос 3:1 који обезбеђује евентуални успех у нападу, уколико се одлуче за интервенцију на суседну земљу. Према концепту који су САД наметнуле чланицама ОЕБС-а, услови за мењање спољних граница постоје једино у случају да НАТО стане иза агресора. Специфичност планетарног поретка у којем треба контролисати државе, војске, полиције и становништво јесте и интернационална полиција, која се, најчешће, први пут појавила на Балкану – у Босни и Херцеговини и на Косову и Метохији. Њен задатак је контрола локалних полиција и система локалне власти. У истом систему су Светска банка и бретонвудске организације (ММФ и ГАТ), Светска трговинска организација (СТО), међународни судови (трибунали), Интернет и планетарна религија која треба да настане у оквиру покрета „Њу ејџ“. Мало ко зна да је Интернет креиран у Пентагону још 1969. године. Намера иницијатора била је да се олакша комуникација међу истраживачким центрима (који су увек под будним оком Пентагона). Непознато је и то да у поступку поништавања специфичности класичних религија учествује и римски папа, који је у директној вези са својим налогодавцима – Малтешким витезовима. Стога, вероватно, није случајно што малтешки витезови, који имају статус посматрача у Уједињеним нацијама од 25. августа 1994, баш сада граде храм у центру Подгорице, у близини храма који за себе граде „Јеховини сведоци“.

⁵ После наведеног о корелацији између администрација САД и Велике Британије није чудно што се помињу само та два мегаполиса.

Неоружани облици агресије

Три нове синтагме, први пут забележене у америчкој доктрини (*Правило КоВ САД ФМ 100-5*, објављено 14. јуна 1994), показују да је суштина ратовања на почетку 21. века знатно измењена.⁶ Оружани облици агресије замењени су у физичкој сфери много перфиднијим облицима ратовања увођењем сведимензионалних операција, а створени су и услови за рат у тзв. петој димензији, коју „покривају“ неокортикални рат⁷ и психотронска дејства. Појам „сведимензионалност“ условно је усвојен, будући да амерички доктринолози сматрају да треба применити сва знања и средства за остварење сопствених „виталних интереса“. Наравно, то се односи и на браниоце.

Теоретичари у области ратне вештине имају проблем да дефинишу, опишу, објасне и класификују економски рат (који може бити инвестициони, финансијски, трговински, аутомобилски), технолошки рат (космички, нуклеарни, биолошки, хемијски), психолошки рат (који је могуће прожети кроз све друге ратове), информациони рат (медијски, пропагандни), који је садржај и свих осталих ратова, концептуални рат (идеолошки, цивилизацијски), информатички рат (електронски, компјутерски, хакерски, виртуелни итд.), верски рат и културолошки рат (који су Југословени изгубили јер наша деца радије носе на мајицама „USA today“ него, на пример, „Србија данас“, „Црна Гора данас“ или „Југославија данас“, и наши играчи радо репују са карикичама у носу и ушима не размишљајући о вредностима фолклора сопствених народа, а певачи радије певају прекрадене турске песме него „Свилен конач“, док поред путева и у најзабаченијим крајевима пише Food и Drink – о називима на радњама не треба ни да се говори). Геофизички (климатски, сеизмолошки, метеоролошки),⁸ спортски и оружани облик рата Југословени су доживели за време агресије САД и њених дужника на СР Југославију. Од четрдесетих година 20. века неокортикални рат (напад на људски мозак) непрестано траје и, што је најважније, САД га примењују и

⁶ Живко Лукић, *Доктринарно правило Копнене војске САД – ФМ 100-5*, „Војно дело“, бр. 1-2/1994, стр. 164.

⁷ До првих институционалних истраживања радна дефиниција тог све модернијег појма могла би да буде: неокортикални рат је сукоб између стране која користи скуп метода за деловање на кору великог мозга не би ли се деформисањем одговарајућих подручја и ремећењем њихових функција променио човек однос према урођеном „гласу савести“ и тако обезбедили услови за манипулисање појединцима, групама и народима ради прихватања одређених идеја, најчешће супротних њиховим стварним интересима, и стране према којој су усмерене те методе и дејства која је (не)свесна опасности и (не)покушава да опстане у условима опште надмоћи непријатеља. При томе се под појмом савест подразумева душевно стање којим се постиже унутарња, духовна слобода, као основни критеријум за вредности и врлине, и осећај за дужности и дисциплину.

⁸ „Већ после завршетка Другог светског рата почело се са размишљањем о геофизичком оружју у ужом смислу. Влада САД је преко министарстава одбране богато стимулисала реализацију пројекта 'Цирус', чији је циљ био изазивање вештачких падавина, вештачко усмеравање кретања ваздушних маса, стварање облака и магли...“ (видети: Група аутора, *Стање и перспективе развоја геофизичких аспеката савременог ратовања*, Савезни хидрометеоролошки завод, Београд, 1979, стр. 311).

према свом становништву, ради експеримената, и према становништву држава с којима је администрација САД у рату. Колико је познато, доктринолози већине великих и малих држава у свету неспремно су дочекали решења из наведене америчке доктрине, која је настала на основу промене у начину мењања окружења и промена у вези са сталном иницијативом о којој су амерички експерти први пут писали у памфлету 525-5, у издању војне установе *TRADOC (Training and Doctrine Command)*.⁹

Вишедимензионална агресија

Носиоци неоружане агресије су институције „новог светског поретка“: Уједињене нације, са Саветом безбедности, ОЕБС, НАТО, ГАТ, ММФ... Та чињеница највише указује на перфидност мондијалиста. У „Агенди за мир УН“ записано је и следеће: „Колико год је битно да сваки орган Уједињених нација искориштава своје могућности на уравнотежен и складан начин какав предвиђа Повеља, мир у најширем смислу не могу постићи ни само систем Уједињених нација ни само влада. У томе морају учествовати сви – невладине организације, академске установе, парламентарци, пословне и професионалне заједнице, медији и цела јавност“.¹⁰ Зато није чудно што су се, на пример, на Косову и Метохији, осим мисија ОЕБС-а, појавиле разне фондације и више од 30 хуманитарних организација. О успостављању и наметању мира најбоље је писао Жерар Бодсон: „Нови светски поредак је у шест година изродио више оружаних сукоба и интервенција ОУН него у четрдесет година Хладног рата: 22 операције ОУН између 1988. и 1994, наспрам 13 између 1948. и 1988“.¹¹

Посредно, на људски мозак утичу активности наведених организација. Будући да је „бачена мрежа на Србе“ – опкољени су снагама НАТО-а, у институције њиховог друштвеног система полако и сигурно продиру идеологије шездесетак секти, страних фондација, агенција, тзв. хуманитарних и миротворачких организација, страних плаћеника... „Сорош фондацију“, на пример, предводи Џорџ Сорош, финансијер који је потписао фамозну петицију за бомбардовање Београда. Спада у групу светских финансијских моћника преко којих трилатералисти изазивају монетарне кризе широм света. Са његовим радом имале су проблема Хрватска, Словачка, Чешка, Русија, Малезија итд. Изгубио је неколико правних спорова у Југославији, али је Глин Девис, заменик портпарола америчког Стејт департмента, затражио да „српске власти издају нову дозволу за рад Сорош фондацији и то у што краћем року“

⁹ Ставови из тог документа примењивани су и раније, а озваничени су тек 1. августа 1994. године (видети: Живко Лукић, *Информатичке операције*, „Војно дело“, бр. 4-5/1995, стр. 211).

¹⁰ Група аутора, *Уједињене нације 1945–1995. између признања и покуде*, „Међународна политика“, – „Службени гласник“, – Правни факултет – Факултет политичких наука – Институт за међународну политику и привреду, Београд, 1995, стр. 61.

¹¹ Жерар Бодсон, *Нови светски поредак и Југославија*, ИНГ-ПРО, Београд, 1996, стр. 17.

(управо 5. марта 1996). Сорош се непрестано меша и у политику. „Руско-амерички прес и информациони центар“ објавио је студију *О новинарству* коју је финансирао „Институт за отворено друштво“ – изданак Сорошове фондације. Фондације упућене из језгра наднационалиста (Карнеги, Форд, Сорош, Сосокава...) одржавају „семеништа“, попут чувене „Петнице“, и шаљу натпросечну децу на Запад, стварајући од њих „интелектуалне јањичаре“. Њиховим активностима потискују се темељне вредности народа, нападају култура, традиције и религија, и подрива економска и одбрамбена моћ. Финансирањем деце и омладине „Сорош фондација“ и „Сосокава фондација“ учествују у тзв. *Brain drain* процесу – односно спољном „одливу мозга“, упућујући будуће информатичаре, математичаре и, уопште, научнике за „шаку долара“ на Запад, поништавајући тако могућност спасења српског народа. „Купљени мозгови“ се често, не знајући ништа о својим новим улогама, укључују у антисрпске пројекте које предводе други, раније „купљени мозгови“, попут Бжежинског, Кисинџера, Олбрајтове, Карлучија... Неке фондације, као што су ТФФ фондација и „Фонд за хуманитарно право“, сарађивале су још 1993. године са „паралелном влашћу на Космету“ под фирмом „отвореног друштва“ и, при томе, много критика усмериле према сопственој држави и народу, штитећи демократију америчких држава. Разни мултилевели настали после наведеног договора социолога у Упсали, односе девизе у своје центре изван Југославије (Беч, Будимпешта, Рим, Амстердам итд.).

„Хуманитарне организације“ су све друго осим хуманитарне. На Косову и Метохији пре агресије на СР Југославију, од 24. марта до 11. јуна 1999, било је више од тридесет таквих организација. Да су радиле свој посао не би било „хуманитарне катастрофе“ због које су коалиционе снаге највећих земаља Запада напале СР Југославију, посебно Косово и Метохију. У вези с хуманитарном помоћи постоје два значајна феномена. Прво, реч је о одлагању отровног отпада. Поједини геополитичари сматрају да је и рат на просторима претходне Југославије изазван због нерешеног проблема одлагања нуклеарног отпада и тврде да постоје пројекти у којима су Славонија и источна Србија маркиране у САД и земаљама Европске уније као простор за његово одлагање.¹² Познато је да је Русија одлагала свој отпад у Јапанско море и да то више не сме да чини, а да САД нису изградиле басене за одлагање супстанци из израбљених нуклеарних електрана. Напротив, њихову изградњу одложили су прво до 2005, затим до 2010. и, коначно, за 2015. годину. Слично је и са хемијским супстанцама. Пошто је и то скуп државни проблем није чудно што сарађују с „хуманитарним организацијама“. Према подацима „Лекара без граница“, на просторе претходне Југославије упућивана је и помоћ стара више од 40 година. Због тога нико није

¹² „У пројекту немачке агенције 'Profit-System-Technik' предвиђена је најпре фарма соколова у пределима Соколске планине, затим – атомска фарма – депонија атомских отпадака из нуклеарних електрана у Југославији, али и из Немачке...“ (видети: Здравко Илић, *Балкански атомски соко*, НИРО „Четврти јул“, Београд, 1986, стр. 124).

одговарао, пошто је то, чињено, вероватно, уз знање власти. Наиме, када нека „хуманитарна организација“ упути лекове којима истиче рок за неколико дана све је „у духу прописа“ – ослобађа се пореза због хуманитарне активности, као и супстанци које неколико дана касније постају хемијски отрови. Прималац помоћи, иако још сиромашнији, треба да издвоји средства за одлагање отрова (бивши лекови) и, пошто за то нема новаца, као што их нису имали ни „дародавци“, има све услове да угрози сопствену животну средину. „Лекари без граница“ добили су Нобелову награду за мир за 1999. годину иако су ухваћени приликом наоружавања и збрињавања албанских терориста и откривени приликом „упада“ у систем веза МУП-а Србије.

Већ целокупне институције заговарају секташке методе. Чак и поједини академици мантрају, ради опуштања и прикупљања менталне енергије, обраћајући се туђим боговима, не размишљајући о православној „исихазму“¹³ и Светом тројству.¹⁴ Како изгледа секта из програма „Њу ејџа“, у функцији увођења трилатералног поретка у свету, најбоље се може разумети на примеру сајентолошке секте, која има много различитих назива (двадесетак само у Русији). У САД сајентолози су припадници религије, у Немачкој су чланови профитне организације, а у Француској – секта. Александар Дворкин је у својим књигама наговестио да ће сајентолози покушати да створе „нови светски сајентолошки поредак“ у којем нико неће добити ниједан правни спор против следбеника Рона Лафајета Хабарда. Вероватно је то разлог што је у Марсеју мистериозно уништено 3,5 тона судских докумената повезаних са истрагом против чланова „Цркве сајентолога“ и што је утврђено да су припадници сајентолошке секте већ „уграђени“ у француски државни апарат. У Немачкој су напали Хелмута Кола док је био канцелар, а у Русији су стигли близу дугмета за лансирање интерконтиненталних ракета. Њихов утицај не би био проблем да се њихов оснивач, Рон Хабард, није хвалио да је инкарнација Антихриста, да је следбеник Алистера Кроулија и да његова организација „може да испере мозак брже од Руса – за мање од 20 секунди“. Њихове медитације подсећају на медитације Махаришијевићевих следбеника или на оне које се примењују у секти „Шри Чинмој“. Заједничко за све секте у којима се „медитира“ јесте да учествују у „унутрашњем одливу мозга“, како то каже Александар Дворкин у књизи *Замка неограничене слободе*.¹⁵ Када се медитант, дојучерашњи научник, професор, или лекар, определи за „пут самоспознаје“, идући ка „Извору“, „где нема слабости и нема несавршености“ – одлази у себе. А многи „одласци у себе“ су неповратни. Занимајући се за сопствени свет, „микрокосмос“, медитант нема више разлога, нити времена, да се бави науком, просветом и лечењем

¹³ Гордана Живковић, *Потрага за смислом у философији исихазма у књизи, у: Србија и Европа*, Дом културе „Студентски град“, Београд, 1996, стр. 239.

¹⁴ Група аутора, *Свест, спавање, снови*, Клинички центар Србије (Институт за психијатрију), Београд, 1999, стр. 139.

¹⁵ Александар Л. Дворкин, *Капкан безграничној слободи*, Братство Святителя Тихона, Москва, 1996, стр. 87.

других. Најчешће раскида везе са најближим члановима породице, а затим и с осталом околином и свакодневницом. Друштво губи један од ослонаца за креирање боље будућности и борца за решавање животних проблема. Истраживачи секти тврде да се за време медитација „празни мозак“ и да се, у неким фазама луче катехоламин, кефалин или пептин ендорфин – хемијске супстанције које, по својствима и утицају, највише подсећају на наркотичка средства, што значи да медитација суштински утиче на кору великог мозга, односно неокортикално.

Прича о расипању друштвене енергије, наравно, није тиме завршена. Као критеријум за постављање у односу на државу требало би запамтити шта је у својим делима писао Иван Иљин: „Што већи број грађана губи из вида јединствени и објективни задатак државе, и почиње да следи не општи циљ, већ мноштво посебних циљева – свеједно да ли личних или класних – тим јаче политика почиње да се изрођава и распада, држава постаје тим слабија, и тим лакше ће се срушити и распасти једног не баш лепог дана“, јер „суштина државе састоји се у томе што сви њени грађани имају и поштују – поред различитих и посебних интереса и циљева – још један интерес и још један циљ, заправо: општи интерес и општи циљ, јер је држава својеврсна духовна и правна заједница којом управља јединствена врховна власт и која је повезана јединством живота, стваралаштва и историјске судбине... Без општег интереса, без свеопштег (тј. свима заједничког) циља, без солидарности – држава не може да постоји“.¹⁶ Нажалост, у СР Југославији стотине странака разбијају енергију неопходну за „српску слогу“. Све је очевидније да је вишепартијски систем уграђен према концепту са Запада, у правном вакууму насталом разбијањем и распадом СФР Југославије, и да су, уместо неколико снажних странака, без икаквог, па и националног придева у називу (на пример, демократска, социјалдемократска, реформска, социјалистичка, радикална, републиканска, комунистичка и монархистичка), с истим националним (државним) циљевима и различитим концептима за њихово остварење, настале небројене странке које, због суштинског антагонизма, не могу да понуде заједнички национални (државни) програм. Миротворачки покрети шире општу конфузију и мистификују иначе сложену стварност. На пример, припадници Махикари покрета тврде да имају контакте са ванземаљцима, да Југословени нису смели да се одрекну петокраке и да Срби нису смели да напусте острво Хвар. Махаришијев покрет тражи и од официра да медитирају и формирајући „крило непобедиве одбране“, да се мисаоно боре за мир итд. У посредном нападу на људски мозак учествују и „корисни идиоти“, како Американци називају оне који раде за њих, а не плаћа их ниједна институција „отвореног друштва“ и оне који раде за њих а не знају да су „у систему“. Трилатералистима иду на руку и фундаменталистичке цркве, попут римокатоличке и ислама, јер придобијањем и преобраћањем неверника и верника друге вероисповести у своју веру чине нове националне конгломерате, у којим се губе специ-

¹⁶ Иван Иљин, *Пут духовне обнове*, „Логос – Ант“, Београд, 1998, стр. 164.

фичности народа. У ислам су сви добродошли, без обзира на претходну вероисповест, народност и расу. Постоји податак да више од 400.000 Американаца годишње пређе у ислам, углавном црнаца. За римокатолике се зна да су спремни да у своју веру преобрате и исламизованог Србина, иако се на тај начин супротстављају суштини људског бића – архетиповима, колективно несвесном и генетском коду. Но, када је реч о „новом светском поретку“ све је дозвољено, до клонирања према документима ГАТ-а.¹⁷

На људски мозак, ипак, највише посредно утичу институције покрета „Нју ејџ“, који своје психолошко-пропагандне активности спроводи кроз науку, културу, уметност, религију, окултизам, магију, медицину, здраву исхрану, источњачки приступ сексу итд. Наиме, све ћешће се објављују радови у којима се све постојеће именује Водолијином завером, коју Мерилин Фергусон, једна од именованих вођа покрета, објашњава као заверу без политичке доктрине и манифеста. Наводи, при том, парадоксалну тврдњу да завереници желе политичку моћ само зато да би је распршили и да су завереничке стратегије прагматичне, чак научне, „мада су перспективе које отварају, у крајњем, мистичне...“ Лидери покрета „Ново доба“¹⁸ нуде нову парадигму: ко жели да преживи мора да начини скок у ново и ризикује радикалну „трансформацију свести“. По свему судећи, када не би постојали другачији начини да се утиче на тзв. народне масе, било би довољно да се „информисање јавности“ препусти покрету „Ново доба“, који је на југословенском простору присутан у последњих десетак година.

Поводи за агресију на СР Југославију

У једном од говора бивши генерални секретар УН Бутрос Гали поменуо је да треба очекивати у следећих десетак година да свет чини око 400 држава. С обзиром на то да је у 19. веку било тридесетак, а на крају 20. века око 200 држава, није неприродно што геополитичари помињу „свет банаана република с прљавим марионетским режимима“. Помисао на „прљаве режиме“ заснована је не само на понашању представника тзв. међународне заједнице него и на концепту о којем је писао Сергеј Нилус, још 1905. године, у контраверзној, најзначајнијој и најопаснијој књизи 20. века, под насловом *Протоколи сионских мудраца*. Јевреји су прогоњени и страдали су због садржаја те књиге, а објективни парадокс је у чињеници да је у књизи описана процедура

¹⁷ Одлукама ГАТ-2 (Генерални споразум о трговини и царинама), ТРИПС-а (Споразум о трговинским аспектима права интелектуалне својине) и Врховног суда САД толеришу се све врсте клонирања у оквиру генетског инжињеринга.

¹⁸ Покрет „Ново доба“ је, наводно, „отворио пут мисији хиндуизма на запад“. Настао је, према мишљењу Хари Селмана, истраживача источних култура, 1893. године, „када је у Чикагу сазван световни верски парламент“. Као далеке претке тог покрета познати католички теолог Јаков Јукић наводи Јунга, Асађолија, Хесеа... а то значи да се у покрету примењују знања из психоанализе и тзв. херметике.

стварања „новог светског поретка“ која непобитно личи на све оно што су предвидeli Гуљелмо Фереро и Томас Ман.¹⁹

Савезна Република Југославија је нападнута у пролеће 1999, пре свега, због геополитичког положаја. Не треба заборавити да је Србија „Исток на Западу и Запад на Истоку“, и да, будући да је омеђена чланицама НАТО-а и кандидатима за чланство у НАТО, једино преко ње НАТО може да се шири ка Истоку. Познато је да је концепт о ширењу Атлантске алијансе обелодањен још 1993. године и да је Ворен Кристофер, приликом посете Андреја Козирева Белој кући, упозорио да ће „процес ширења НАТО-а ићи замишљеним темпом без обзира на руско противљење“. У Будимпешти, на самиту ОЕБС-а у децембру 1994, Бил Клинтон је упозорио да нико не може користити право вета на ширење НАТО-а према Истоку. Пошто је оно започето прогоном Срба из Хрватске и Босанске крајине, и будући да се наставља поседанњем базе на Косову и Метохији, јасно је, с војног аспекта, да НАТО не сме да остави иза себе потенцијалног непријатеља у „походу на Исток“. Зато је учинио све што је знао и умео да неутралише и блокира снаге које су, због супротстављања „новом светском поретку“, Стејт департамент и претходни амерички председник Џорџ Буш прогласили за непријатеља Сједињених Америчких Држава. У вези с геополитичким аспектом постоји један парадокс: према америчкој војној литератури, САД су тежиле да успоставе војну базу на Балкану – најважнијој геостратегијској тачки планете за време „хладног рата“, док су постојали Варшавски уговор и Совјетски Савез. Тај простор су коначно освојили, према тврђењу Шона Цервасија, потписивањем уговора у јануару 1989. у Москви. Сада желе да што пре напусте Балкан јер је њихово присуство у југоисточној Европи само показатељ да још увек не могу да контролишу свет са било које дистанце. Наиме, према стратегији САД до 2015, названој *Заједничка визија 2010*, Американци ће покушати да се ослободе база и флота. То ће моћи да учине, тако желе и верују њихови планери и футуролози, када остваре следеће циљеве: задрже технолошку и информатичку предност, као и статус једине суперсиле, и развију оружје којим ће са сваке тачке на планети прецизно погађати сваку другу тачку.²⁰ Тада ће, тако верују, моћи да успоставе стварну контролу над „новоствореним светским поретком“, па оружане снаге САД и НАТО-а неће бити приморане да привлаче оружје и енергију, што сада још чине из база и флотним саставима. Аналитичари на Западу већ признају да су у експерименту „in vivo“ – гађајући мостове, пословне зграде, возове у покрету и трафостанице, и убијајући, узгредно (како

¹⁹ Аутор написа сматра да није важно ко је написао ту књигу, али да је важно да се на основу ње могу препознати процедура за успостављање „новог светског поретка“, однос према обесправљеним народима и „прљави моћници“ попут Банија де Микелиса, Ханса Дитриха Геншера, Тургуту Озала, Вили Класа, Хелмута Кола, Бернара Кушнера, Алојза Мока, Андреја Козирева, Медлин Олбрајт, Била Клинтона итд.).

²⁰ Вилијам С. Коен, *Извештај о четворогодишњем прегледу одбране (САД)*, „Војно дело“, бр. 3-4/1999, стр. 74, и *Стратегијска концепција Северноатлантског пакта*, „Војно дело“, бр. 1/2000, стр. 159.

они кажу колатерално), девојчице и истину – проверавали прецизност ракета и бомби и тестирали своје могућности да контролишу просторе с различитих дистанци.

Други разлог за напад „западне коалиције“ на СР Југославију јесте национални. Наднационалисти, који стварају мондијалистичко уређење планете, непрестано понављају фразу: „Национализам је трагедија за нови светски поредак“. То су већ рекли принц Бернард, један од оснивача групе „Билдерберг“, лорд Дејвид Овен, Ричард Холбрук, Медлин Олбрајт, Јохан Галтунг и други. Томас Молнар у односу Запада према Србима види сукоб концепата; на Западу су САД, као фантомска држава, без историје, а на Истоку стара Србија, у којој се поштују историја, традиције и тековине предака. Да би имали разлога да дођу на Балкан Американци су, као наднационалисти, оптужили Србе да су националисти, те да „српска власт“ не сарађује са Међународном заједницом, а у Републици Српској су гађали искључиво „српске артиљеријске положаје“. Никад у штампи није освануо напис да су гађали хрватске или муслиманске снаге. Доказали су да веома добро распознају националну терминологију иако су, наводно, национално неоптерећени. Власт у Београду су оптужили као националистичку иако су партије на власти суштински интернационално одређене (посебно Југословенска удружена левица). Најважнији доказ за сагласје с мондијализмом јесте уставно решење да је СР Југославија грађанска држава, што се потпуно уклапа у наднационални светски поредак. Будући да то није поштовано, очевидно је да је национално прозивање послужило као инструмент за војно смештање снага НАТО-а на Балкан. Без обзира на то што на политичкој сцени Србије не постоје праве националне снаге, или су потиснуте, трилатералисти су оптужили Србе за „хуманитарну катастрофу“ на Косову и Метохији, етничко чишћење и српску агресију. То је био разлог и за сваковрсну изолацију СР Југославије. Све је то учињено без обзира на то што у Њујорку, Вашингтону и Лондону, па и у Москви, дипломате добро знају да у петокракој подели у односу на национално: наднационално, анационално, интернационално, национално и антинационално, у Србији има најмање националиста – они нису значајна снага ни у позицији, нити у опозицији.

Кад СР Југославија већ плаћа цену увођења још једног светског поретка и почетну фазу сукоба између квантитативне и квалитативне цивилизације, намеће се питање шта се значајно и неспорно догодило за време агресије на СР Југославију. Прво, Срби и сви други који деле њихову судбину, због геополитичке повезаности и сродних менталитета, стали су на црту највећем планетарном злу у историји људског друштва. Стали су испред многоструко моћнијег, монструозно јаког, вишеглавог војног механизма – НАТО-а. Поновили су историју, јер су учинили исто Американцима и њиховим дужницима што су чинили српски преци када су стали пред Турке, Аустроугаре и Немце, када су ти народи били на врхунцу своје војне моћи. Потиснути страх или храброст, свеједно је, да се то догоди могу да се објасне једино после истраживања хуманог

генома, најважнијег истраживања у историји, које је у току и трајаће, према најновијим проценама, до 2003. године. Одговор на питање зашто Срби увек стају пред највеће зло вероватно ће бити: то је у српском менталитету. Архетипско понашање јаче је од страха – оно не познаје страх. Православље и архетипски генетски код Срба вероватно су разлог што тај народ и његови сродници знају шта је то добротољубље, истинољубље, правдољубље и честољубље. За те појмове не знају у антиисторијским формула-државама, попут Сједињених Америчких Држава.

Неспорно је да су грађани СР Југославије „купили време“ за Исток, слично партизанима, који су, „купујући време“ за Совјетски Савез, „гурнули Немце“ у руску зиму и помогли да се Совјети приберу. Југославија је показала пут источнијим државама и улила наду да је могуће супротстављање „америчкој империји зла“. Да су на Истоку схватили шта им се спрема све је очигледније, јер су склопљени споразуми, у физичкој сфери, између Русије и Белорусије, затим Русије и Кине и Индије, Русија приоритетно продаје оружје Кини и Индији, а определила се и за појачану експлоатацију злата, што је показатељ да се припрема за евентуални значајнији сукоб. Не треба заборавити да је против „новог светског поретка“ 35 земаља, које су изоловане у сваковрсне резервате, као и процеси исламизације, африканизације и хиспанолатинизације у Сједињеним Државама. Америчка администрација је свесна да су САД дужне многим државама и народима. Страх од одмазде њихови експерти су „уградили“ у стратегије и доктрине, очекујући асиметричне операције и „докер сценарије“ усмерене против њихове безбедности. Слабе процене њихових војних стручњака нису у сфери ратовања, ту су непревазиђиви, већ у неразумевању општих друштвених процеса. На пример, не схватају да својим развојем омогућавају осталима да (зло)употребљавају њихова постигнућа и да њихова техника и технологија све брже стижу и у најзабаченије крајеве света. Осветник ће у својим рукама, скоро је извесно, имати америчко оружје. За мондијалисте може бити погубно то што, заслепљени тзв. прогресом, не схватају да су њихов поредак и „мафијашки светски поредак“ две стране истог лихварског поретка. Тако, „срљајући према Истоку“ никад не знају ко им је иза леђа.

Друге сфере ратовања

За разумевање непосредног напада на људски мозак потребно је знати да су наши савременици заборавили знања својих предака. Да се човек састоји од четири матрице знали су Јустин Поповић, Николај Велимировић, Никола Тесла, Јован Дучић... али и савременици: Никола Иланковић, Дејан Раковић, Буро Коруга, Милоје Ракочевић и други. У својим делима писали су да је физичка матрица тело (изглед) човека, да енергетска матрица чини човека живим, астрална матрица је људска душа, а ментална матрица – дух. На жалост, амерички доктри-

нолози нису заборавили да могу ратовати и у другим сферама, осим у физичкој (појавна) сфери. Вероватно су, читајући дела Карла Густава Јунга, Џемса Чечварда, Артура Паувела, Ептона Синклера, Ернеста Шредингера и других истраживача заборављених знања предака, дошли на идеју да у *Правило КоВ САД (ФМ 100-5)* уведу нову синтагму која иницира ратове у менталној сфери.

За непосредно деловање или дејство на људски мозак користи се, пре свега, тзв. електромагнетно оружје, које је настало у лабораторијама и институтима САД и Велике Британије под плаштом истраживања названог „рат звезда“. Занимљиво је да је већина научника који су учествовали у пројекту страдала или нестала. Драган Вићановић, у књизи *Империја зла – прљава Америка* наводи да су „тропоскејтери“ и „брејн бластери“ преко фирме „Маркони“ стигли до Ирака. Аутор тврди да у америчкој држави Мериленд од четрдесетих година 20. века агенција за националну безбедност (*NSA*) прати и контролише субјекте системом *SIGINT*, и да на својим мониторима могу да имају слику онога што субјекат посматра. Познато је да је амерички научник, физичар Бернард Истлунд пројектовао систем *HAARP* на Аљасци који, под фирмом Института за истраживање јоносфере, ради и на фреквенцијама људског мозга (1–30 Hz). Научници који истражују свест људи знају да се утицајем на мозак електромагнетним шумом могу изазвати главобоља, мучнина, хиперактивност, премор и бес, и да се модулисаним електромагнетним таласима у мозак може унети и програм (на пример, наредба), баш као и за време медитације у стању званом лагна. Наведени југословенски научници у области истраживања свести припадају кругу најпознатијих у свету, раме уз раме су са Николајем Љубимовим, Влаиљом Казначајевим, Александром Трофимовим и, на пример, Хироши Мотојамом. Они својим методама, поред осталог, могу да избришу мождане записе код хипохондра у којима је забележено да су болесни, иако то нису, и да на тај начин излече „умишљену“ особу. На мозак се може утицати психоаеросолима које је користио Рудолф Штајнер, али и психотронским дејствима, о којима највише зна Џуна Давиташвили, генерал-потпуковник Руске армије. Из докумената *DIA* (америчка војна обавештајна служба) може се сазнати да су Руси са својих четрдесетак института за психотронска истраживања још испред Американаца и њихових „купљених мозгова“. Међутим, Бил Клинтон и његова супруга, будући да верују у постојање вампира и могућност комуникације посредством медија, издвајају знатна средства за истраживање парапсихолошких феномена и њихову примену у војне сврхе.

Вероватно је најмистичнији феномен у вези *c/Ψп-0* утицајем на људски мозак тзв. информациони омотач, који су истраживали руски научници Елепов, Трофимов, Чистјаков и Негрибицкиј. Борхес га је назвао „васељенски ум“, а Карл Густав Јунг „колективно несвесно“. За Николу Теслу „информациони омотач“ је био врста „скаларног поља“, а Џозеф Марфи је у њему „видео“ повезаност свих подсвести, што је описао у књизи *Моћ подсвести*. Руперт Шелдрејк енергетско поље које

спаја људе приписује „морфогенетској повезаности живих бића“, а Махариши Махеш јоги и његов следбеник Џон Хегелин ту везу налазе у „јединственом пољу интелигенције природе“. Етјен Гије сматра да су у молекулу ДНК забележене прошлост, садашњост и будућност, и то не само конкретног човека већ и људске врсте уопште, а то исто теозофи, антропозофи и окултисти приписују „хроници акаше“, „спиритуалној панорами“ и „вечном летопису“, итд. Информациони омотач је, према истраживањима физичара, танки слој јоносфере који у улози електромагнетног носача података записује и памти све што се формулише електромагнетном енергијом. Свака изговорена реч и звучни сигнал бележе се у том електромагнетном омотачу. Неки научници тврде да је Никола Тесла знао за тај феномен и да је знао да користи податке из „акаше“. У његовом знању нашли су одговор у вези с чувеним правним спором који су око истовремено пријављеног патента имали Томас Едисон и Никола Тесла. У области „информационог омотача“ су и „читање мисли Бистрог Ханса“, које је описао Пол Вацлавик у књизи *Колико је стварно стварно*, и повезаност птица, попут плавих сеница, о којој је писао Руперт Шелдрек у књигама *Нова наука живота* и *Седам експеримената који могу изменити свет*. Ипак, реч је о подручју које се може злоупотребити бар на три начина: 1) пласирањем неистине о „резултатима читања“ сугестивним особама; 2) изазивањем психоза које, уколико постоји „омотач“, мењају догађаје према замислима иницијатора, и 3) усмеравањем пажње циљне групе на мистику, чиме је одвраћају од свакидашњих животних проблема.

Сведимензионална одбрана

Увођење неокортикалног рата у тотални рат треба схватити само као достигнуће у сфери теорије и праксе ратовања. Да би се нашли прави одговори и у тој сфери неопходно је изменити филозофију одбране. Неизоставне су и промене у теорији ратовања, будући да се много тога изменило од 1989. године, када се у „нови светски поредак“ ушло „дизањем гвоздене завесе“. Будући да војска не може да брани државу од напада у економској, информационој, технолошкој, културолошкој и било којој ванвојној сфери, јер њој припада одбрана од оружаных облика агресије, потребно је да се освежи државна доктрина и нађу организациона решења за изазове у свакој димензији „сведимензионалне агресије“, а у војној доктрини, такође, треба испоштовати наведене промене, пошто војна димензија рата садржи, у одређеној мери, и елементе свих наведених димензија. Зато би требало да уследе измене правних прописа.²¹ Једини излаз и услов за прилагођавање

²¹ Када су у Државној думи усвајали Закон о верским заједницама, на шта су приморани јер су од 1990. године, према подацима Александра Дворкина, „добили“ више од 2.000 америчких секти, у формулације појединих ставова и чланова Закона мешали су се Стејт департамент и лично Бил Клинтон. То мешање у унутрашње ствари Русије показало је колика је (не)моћ Русије, какав јој је статус у „новом светском поретку“, улогу САД и њеног председника, али и суштину мондијализма – „новог робовласничког поретка“.

наведених решења јесте одговор на судбоносно питање шта заправо хоћемо од своје будућности у постојећим и предвиђеним условима. Дакле, неопходно је и неизбежно национално, односно државно опредељење. Критеријум је наведена национално одређена расподела са пет кракова у условима наднационалног светског поретка. Пошто под претњом силе није дозвољена неопредељеност, време је за мудрост при опредељењу за историчност или антиисторичност, за пут у будућност трагом предака или напуштање тог пута. Шта год да се одлучи, свако дете мора да зна, „кристално јасно“, шта су национални, односно државни интереси и циљеви, да би се радом и понашањем допринело њиховом остварењу. Без националног (државног) програма и упутства типа катехизиса у условима свеопште опсаде није могуће опстати. Треба прибрати све умове и мислити довољно добро и довољно дуго да би се нашла права решења. Према хрватском катехизису, деца су учила да убацују шибице у кључаонице Срба, не би ли се нелагодно осећали пред сопственим вратима, и саветовали да се не друже са српском децом. У јеврејском катехизису објашњавано је како Јевреји треба да се понашају, на пример, у аутобусима: када неко говори било шта лоше о Јеврејима, они су дужни да певају, кашљу, дижу буку, падају у несвест или чине било шта само да утичу да се промени тема. Треба научити прозвани народ како да о(п)стане, а то се учи од вртића, у школском систему, и од колевке, код куће.

Колико смо у СР Југославији далеко од правог односа према својој судбини показују подаци да се у наше вртиће уводе амерички начини васпитања. Деца могу да бирају васпитача и тему, и играју се игара и ликова из цртаних филмова који су настали у сатанистичким кухињама. На сатанистичком сајту на Интернету постоји списак сатанистичких игара за компјутере. Такав списак са *CD* ромовима излаже се и на београдским сајмовима (на пример, на Сајму књига), а те игрице су у рачунарима наше деце. У основној школи „Свети Сава“ у Београду децу су учили (и можда још уче) из књига са сликама вукодлака, франкенштајна и других монструма. У ресторанима „Мек Доналдса“ деца за рођендане добијају играчке у облику змајева са ликом сличним Сатанином лику. Уместо да људи, када већ желе да буду религиозни, иду у Православну цркву и да се обраћају Светом тројству, често бирају трансценденталну медитацију и, мантрајући, обраћају се индијским боговима (познаваоци секти тврде – индијским демонима). Представници црногорског министарства просвете били су у Бечу да приме, за „шаку марака“, америчку верзију школовања „корак по корак“ заборављајући, при том, да амерички научници тврде да су знања њихових ученика испод сваког нивоа. Треба само да упореде резултате с олимпијада у математици, физици, хемији, информатици, на такмичењима у радио-аматерству, култури (хорови, фолклор, музичари, балет, филм, карикатура...), на такмичењима у шаху и спортовима (тренери), и да закључе ко од кога треба да „препише“ школски систем.

Неспорно је да су деструктивци имали успеха у неокортикалном утицају на светски, европски и, посебно, на балкански простор. Енергија грађана распршена је у хиљаде организација с различитим циљевима. Трансформације система су чешће од неопходних за прилагођавање променама околине. Поред тога што свет живи у „убрзаном историјском времену“, о којем је писао руски академик Сергеј Капица, осећа се и недостатак знања, организованости и мудрости. И у Југославији се врлине свакодневно потискују увозом туђе (не)културе: деца опонашају афрички реп и облаче одећу која их претвара у рекламне паное званичних непријатеља. Не боримо се да свет сазна за наше тековине и прихвати понешто и од нас. Шири се незаинтересованост за рад и изглед и квалитет животне околине. Као да и ми упадамо у „замке нереалности“. Посебно опасно може да буде разарање образовног система и убацивање у наставне планове и програме туђих идеологија и религија посредством наведених организација према концепту „Агенде за мир“.

Наравно, народ који живи у СР Југославији нипошто није без могућности. Пред њим су 21. век и „ратови знања“ о којима су писали Алвин и Хајди Тофлер. За стицање знања потребна су и материјална средства, али су пресудни упорност и воља. У борби за опстанак то је најмање што би требало да се учини.

Литература:

1. Смиља Аврамов, *Трилатерална комисија*, ИДИЈ, Ветерник, 1998.
2. Vilhelm Varg, *Sekte danas*, „Кришћанска садашњост“, Загреб, 1984.
3. Збигњев Бжежински, *Стратегија и политика САД према Југославији*, „Омладинска искра“, 1978.
4. Walter Bowart, *Operation Mind Control*, Fontana Books, London, 1979.
5. Robert J. Bunker, *Five-dimensional (cyber) warfighting: Can the Army after next be defeated through complex concepts and technologies?*, California State Univeristy, San Bernardino, 1998.
6. Пол Вацлавик, *Колико је стварно стварно?*, „Нолит“, Београд, 1977.
7. Николај Велимировић, *Рат и библија*, Светосавска књижевна заједница, Београд, 1997.
8. D&D, Вићановић, *Империја зла – прљава Америка*, No limit books, Београд, 1999.
9. Галерија науке и технике Српске академије наука и уметности, Музеј науке и технике и Музеј Николе Тесле – Стогодишњица експеримента у Колорадо Спрингсу, Београд, 1999.
10. Етјен Гије & Кристина Арди, *Алхемија живота* „Нолит“, Београд, 1991.
11. Филип Голдберг, *Трансцендентална медитација – програм за испуњење живота*, Савез за трансценденталну медитацију Србије, Београд, 1995.

12. Група аутора, *Свест, спавање, снови*, Клинички центар Србије (Институт за психијатрију), Београд, 1999.
13. Група аутора, *Србија и Европа*, Дом културе „Студентски град“, Београд, 1996.
14. Александар Л. Дворкин, *Десјатъ вопросов навязчивому незнакомцу*, Информационно-консултативний Центр свјашченомученика Иринея еп. Лионскогo, Москва, 1995.
15. Иван Иљин, *Пут духовне обнове*, „Логос – Ант“, Београд, 1998.
16. Бранимир Јовановић, Никола Рајаковић, Јован Перић, Дејан Поповић, *Никола Тесла – сто година даљинског управљања*, Музеј Николе Тесле, Београд, 1998.
17. Карл Г. Јунг, Сећања, снови, размишљања, „Медитеран“, Будва, 1989.
18. Џозеф Марфи, *Моћ подсвести*, „Ralex“, Београд, 1995.
19. Александар Милинковић, *Никола Тесла проналазач за трећи миленијум*, „Алекс“, Београд, 1998.
20. Michael T. Miller, *Контролори ума*, (тајни досијеи СИА и Пентагона), едиција „Изазов“, издавач: Д. Вићановић, Београд, 1996.
21. Живорад Михајловић – Славински, *Психонаути унутрашњих светова*, Графичко предузеће „Слободан Јовић“, Београд, 1976.
22. P. D. Ouspensky, *У потрази за чудесним*, „Опус“, Београд, 1989.
23. Драго Пуач, *Масовно испирање мозга*, „Тајне“, Београд, 1994.
24. Jean Ritchie, *The Secret World of Cults*, An Angus & Robertson Book, 1991.
25. Hari Selman, *Kultura Nju Ejdža*, „Časopis za kritiko znanosti“ (посебно издање), Ljubljana, мај 1992.
26. Петар Ј. Станковић, *Божанствена медицина*, „Књига“, Београд, 1990.
27. Sun Tzu, *The Art of War*, Wordsworth Reference, Norman Stone and Wordsworth Editions Ltd, Cambridge, 1993.
28. Robert Fulghum, *Све што треба да знам научио сам у вртићу*, Заложба „Младинска књига“, Загреб – Љубљана, 1990.
29. Бела Хамваш, *Магиа сутра*, ИП „Београд“ Зрењанин, 1995.
30. Steven Hasan, *Combating Cult Mind Control*, Park Street Press, Rochester, Vermont, 1990.
31. Џон С. Хегелин, *Материјал с предавања у Центру „Сава“*, Београд, 23. октобар 1990.
32. Alan D. Campen, *The First Information War*, AFCEA International press, Fairfax, Virginia, 1992.